

3

Zdalo se, že učitelé a učitelky byli odhodláni pokračovat, jako by se nechumelilo. Byla jsem zvědavá, kdo na nás bude čekat, až na druhou hodinu dorazíme na přírodovědu, a ohromilo mě, když se na obvyklém místě slečny Bellové objevila Madmazel v laboratorním plášti nataženém přes hedvábnou blůzku. Zbytek třídy se tvářil, jako by dostal políček do tváře.

„Bonjour, děvčata,“ řekla Madmazel. „Slešna Bellová tu *aujourd'hui* není, *et alors*, sastoupím ji já.“

„Budeme muset mluvit francouzsky?“ zeptala se užasle Rybka.

„Jen jestli chsete, Rebeko,“ řekla Madmazel, pohodila vlasy a pobaveně sevřela rty. „Šádny strrach, v *la France* jsem pšírrodovědu ušila, takše se f ní vysnám.“

„Co se stalo slečně Bellové?“ zeptala se Kitty.

„Nemochu fám prrosrrasovat sálešitosti slešny

Bellové, Kitty. Mochu jen řšící, še dnes není ve škole, takše ji musím sasuplovat. Teď se fšichni posadte a pochovorršíme si o rrostlinných buňkách, jak tuším naplánovala slešna Bellová.“

„Čím dál zajímavější,“ pošeptala mi Daisy, když jsme si sedaly. Viděla jsem, že na sebe zpoza učebnic všechny dívky vrhají překvapené pohledy.

Vážně mi připadalo, že jsem propadla Alenčinou králičí norou do říše divů. I kdybych bývala neviděla slečnu Bellovou ležet na podlaze tělocvičny, bylo by mi jasné, že se jí přihodilo něco strašného. Slečna Bellová koneckonců nikdy nepřišla na žádnou hodinu ani o minutu později a najednou chybí na celé dopolední vyučování. Kdybych byla učitelem nebo učitelkou, rovnou bych zavolala na policii, ale zdálo se, že to nikdo neudělal. Bylo to k vzteku.

Hrozně jsem si o tom chtěla promluvit s Daisy a z jejího vrtění na židli jsem poznala, že umírá touhou po tom samém.

Zazvonil zvonek ohlašující pauzu na svačinu a Daisy se ke mně otočila. „Tak jo, Watsone, je to tady! Připrav si pomyslný zápisník! Naším prvním úkolem bude vyšťourat co nejvíce neškodných drbů. Než začneme se skutečným vyšetřováním, chci vědět, co si všichni *ostatní* myslí, že se děje.“